

രണ്ടു തുള്ളികൾ

Subhad Sharma
M8

tkm college union magazine 2016

“രാജീവ്.... നമ്മളിവിടെ വന്നിരിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് കുറേ നേരമായില്ലേ....?”

“ബോർ അടിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ?”, രാജീവ് ചോദിച്ചു.

“അതല്ല.. കുറേ നേരമായല്ലോ ഇരിക്കുന്നു. നിന്റെ ഒപ്പം ഈ ജീവിതാവസാനം വരെ ഇങ്ങനെ ഇരുന്നാലും എനിക്ക് വിരസത അനുഭവപ്പെടില്ല. ആ കണ്ണുകളിലെ വെളിച്ചം മാത്രം മതി ഇനിയുള്ള ജന്മങ്ങളിലും മുന്നോട്ടു പോകാൻ.”

“ഹഹഹ... നീ എന്നെ വല്ലാതെ സുഖിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ...” എന്ന് രാജീവ്.

“ഞാൻ കാര്യമായി പറഞ്ഞതാ. അല്ലേലും എപ്പോഴും എന്നെ കളിയാക്കുന്നതിലാണല്ലോ കമ്പം?”

“അയ്യോ അങ്ങനെയല്ല. ഞാൻ ഒരു കഥ പറയട്ടെ? കുറച്ച് ദിവസങ്ങളായി നിന്നോട് പറയണം എന്നു വിചാരിക്കുന്നു.”

“നിന്റെ കഥകളാണല്ലോ നമ്മെ ഇന്നീ സായാഹ്നത്തിൽ എത്തിച്ചത്. ജീവന്റെ, ജീവിതത്തിന്റെ ഗന്ധമുള്ള അമാനുഷികമായ കഥകൾ.”

“ഞാൻ പറയാം.” അവൻ തുടർന്നു.

ഇത് നമ്മുടെ കഥയാണ്. കാലത്തോടൊപ്പം ഒഴുകിവന്ന നമ്മുടെ കഥ

“പണ്ട്.... എന്നുവെച്ചാൽ ഒരു പത്ത് മുപ്പത് കൊല്ലം മുമ്പ് നമ്മൾ അതിമനോഹരമായ ആകാശലോകത്തെ പ്രണയ പൂങ്കാവനത്തിൽ മധു നുകരുന്ന ചിത്രശലഭങ്ങളായിരുന്നു. ആകാശലോകം വളരെ വിശാലവും സുന്ദരവും ആയിരുന്നെങ്കിലും അവിടുത്തെ സ്വർഗ്ഗം എന്നത് അങ്ങ് ഭൂമിയിലായിരുന്നു. ആകാശം മണ്ണിൽ ചേരുമ്പോഴാണ് പ്രണയകാവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. അങ്ങനെ ആകാശത്തുനിന്ന് അനുയോജ്യരായ അംഗങ്ങൾ രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ച് മഴത്തുള്ളികളായി ഭൂമിയിലേക്ക് യാത്ര പുറപ്പെടുന്നു. ഇതിനായി വർഷങ്ങളോളം തപസ്സിരിക്കുന്നവർ ഉണ്ട് ആകാശലോകത്ത്. തപസ്സിന്റെ പുണ്യം കൊണ്ടാണ് അവർ ഭൂമിയിലേക്ക് വരുവാൻ പ്രാപ്തരാക്കപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ നമ്മുടെ നിർമലവും ആത്മാർത്ഥവും ആയ പ്രണയത്തിനു നൂറുതപസ്സുകളുടെ പുണ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതിനാലാകാം നമുക്കും ആകാശദേവൻ ഭൂലോക സഞ്ചാരത്തിനുള്ള അനുഗ്രഹം തന്നു. നമ്മുടെ പ്രണയസാക്ഷാത്കാരത്തിൽ ആകാശലോകം മുഴുവൻ സന്തോഷിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ ആകാശലോകത്തു നിന്നും ഭൂലോകത്തേക്ക് യാത്ര പുറപ്പെടുന്ന ദിവസമെത്തി. അന്ന് പൂന്തോട്ടങ്ങളിൽ അപൂർവങ്ങളായ പൂക്കൾ വിരിഞ്ഞു. പരിസ

രമാകെ അവയുടെ ഗന്ധം പടർന്നു. കുയിലുകളും പക്ഷികളും മതിമറന്നു പാടി. എല്ലായിടത്തും മദനോത്സവ കേളികൊട്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ തപസ്സിലൂടെ പ്രാപ്തരായവരും ജീവിതത്തിലെ പുണ്യം കൊണ്ട് പ്രാപ്തരായവരും പിന്നെ നമ്മളെപ്പോലെ പരിശുദ്ധ പ്രേമസാക്ഷാത്കാരത്തിനായി അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവരുമായി എണ്ണിയാൽ ഒട്ടാങ്ങാത്ത അംഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു അവിടെ നിന്നു പുറപ്പെടാൻ. നമ്മൾ വിട്ടുപോകാതിരിക്കാൻ പരസ്പരം ആലിംഗനം ചെയ്തു. ചുറ്റിലും വെളിച്ചം കുറഞ്ഞുവന്നു. നമ്മുടെ ദേഹം കനക്കാൻ തുടങ്ങി. അന്തരീക്ഷത്തിൽ തണുപ്പ് കൂടി വന്നു. കുളിരുന്ന അന്തരീക്ഷത്തെ ഇടിനാദവും മിന്നൽപിണരുകളും ഉത്സവമുഖരിതമാക്കി. നമ്മുടെ ശരീരങ്ങൾ കൂടുതൽ ഇഴചേർന്നു. അതെ നമ്മൾ രണ്ടുതുള്ളി വെള്ളമായ് മാറിയിരിക്കുന്നു. മഴത്തുള്ളികൾ നമ്മൾ യാത്ര തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിവേഗം ഭൂമിയിലേക്ക് കുതിക്കുമ്പോഴും നമ്മൾ പിരിയാതെ ചേർന്നു നിന്നു. യാത്രാമധ്യേ കമിതാക്കളായ മഴത്തുള്ളികൾ പരസ്പരം ചുംബിക്കുന്നതിന്റെ ശബ്ദം ചാപറാ എന്ന് അന്തരീക്ഷത്തിൽ അലയടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നമുക്ക് താഴോട്ട് നോക്കിയാൽ ഭൂമിയുടെ ഉപരിതലം വ്യക്തമായി കാണാം. എന്നാൽ കഥകളിൽ കേട്ടുപരിചയച്ചതിൽ നിന്നും എത്രയോ വ്യത്യാസം ഉണ്ട്. നിലപാമ്പട കെട്ടി, പച്ച ചേല ചുറ്റി, അതിസുന്ദരിയായ യുവകന്യകകവികളുടെ വർണനകൾ അതിഭാവുകതം നിറഞ്ഞതുതന്നെ. മണ്ണിൽ ഒരുമിച്ച് ലയിക്കണം. മണ്ണിന്റെ ഗന്ധമായി മാറണം. ഇലകളിലും, വേരുകളിലും കുളിരായി പടർന്നു കയറണം. പൂക്കളെ മുത്തം വയ്ക്കണം, ദാഹിച്ചു വലയുന്നവന്റെ കണ്ഠത്തെ പൂണരണം. ഭൂമിയിൽ പതിക്കാനുള്ള സമയമായി. നാം പരസ്പരം ചുംബിച്ചുകൊണ്ട് ആ മുഹൂർത്തം കൂടുതൽ പവിത്രമാക്കി. ഘനീഭവിച്ചുപോകുമായിരുന്നു തണുപ്പിൽ നിന്നും ഭൂതലത്തിന്റെ ചൂടുകൊണ്ട് നമുക്ക് മുമ്പേ പോയ കുറച്ചുപേർ ആവിയായിപ്പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ മണ്ണിന്റെ ഗന്ധവും പേരി ചുറ്റി നടന്നു. അങ്ങനെ നമ്മളും ഭൂമിയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. ജീവൻ നിലനിൽക്കുന്ന ഏക ഗ്രഹം. സുജലാം സുഹലാം മലയജ ശീതളാം... സസ്യശ്യാമളാം...

അതെ, ആകാശത്തിന്റെ സ്വർഗലോകം-ഭൂമി. പക്ഷേ നമുക്കുമുമ്പേ വന്നവരുടെ തിരക്കു കാരണം നമ്മള് വളരെ മുകളിലൂടെ ഒഴുകി നടക്കുകയായിരുന്നു. എന്താ ആരും താഴേക്ക് പോവാത്തത്? ഭൂമിയിലെ കാഴ്ചകൾ കാണാനുള്ള ഒരു അവസരമായി, നമുക്ക് മുകളിൽ വന്നവർക്കിടയിൽ കൂടെ അവരെ വകഞ്ഞുമാറ്റി ഞാൻ നീന്റെ കയ്യും പിടിച്ച് മുകളിലേക്ക് തന്നെ വന്നു. ധാരാളം കോൺക്രീറ്റ് സൗധങ്ങൾ. ആളുകൾ എന്തൊക്കെയോ ബഹളം ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. മഴയുടെ വരവ് ആഘോഷിക്കുകയായിരിക്കണം. ഞങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ ആകാശത്തുനിന്നു വന്നവരല്ലാത്ത കുറേ സാധനങ്ങളും മറ്റും ഒഴുകിപ്പോയി. ചിലത് നമ്മളെ ശക്തമായി ഇടിച്ചു. പിടിവിട്ടുപോകാതിരിക്കാൻ നമ്മൾ പരസ്പരം ശക്തമായി പിടിച്ചു. നമ്മൾ പിന്നെയും പിന്നെയും മുകളിലോട്ടു തന്നെ പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്താ ആരും ഭൂമിയുടെ ഉള്ളുകളിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാത്തത്. ചില മനുഷ്യന്മാർ ആർത്തലച്ച് കരയുകയാണ്. അതെ വെള്ളം വല്ലാതെ പൊങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ വീടും വസ്തുവകകളും ഒക്കെ അതിൽ ഒലിച്ചുപോയി. മഴയാണെങ്കിൽ പെയ്തു കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. നീ അന്നേരം വല്ലാതെ പരിഭ്രമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നമുക്കിടയിൽ ഏതോ നിനച്ചിരിക്കാത്ത ആപത്തിന്റെ ഇരട്ടി പടരുന്നപോലെ തോന്നി. പിന്നെയും പിന്നെയും നമ്മൾ മുകളിലോട്ട് തന്നെ പോയി. പെട്ടെന്നാണ് ആ ദുരന്തം സംഭവിച്ചത്. എന്തോ ഒന്നു വന്നു ശക്തമായി നമ്മളെ ഇടിച്ചു. നമ്മൾ തമ്മിലുള്ള പിടിവിട്ടു പോയിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരാ, എന്താണിത്. പ്രണയസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനായി സ്വർഗഭൂമിയിലേക്കു വന്നവർ അടുക്കാൻ പറ്റാത്തവിധം അകന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ സർവശക്തിയും എടുത്ത് നീന്റെ അടുത്തേക്ക് വരാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ ആ ശ്രമം വിഫലമായി. എന്നനേയ്ക്കും എന്നവണ്ണം ആകാശലോകത്തെ കമിതാക്കൾ സ്വർഗഭൂമിയിൽ പ്രേമസാക്ഷാത്കാരം സാധ്യമാക്കാതെ വേർപിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരാ ഇതെന്തൊരു ദുർവിധി. ആഴ്ചകളോളം ഞാൻ അങ്ങനെ ഒഴുകി നടന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു വേള നിന്നെ സന്ധിക്കാൻ പറ്റും എന്ന പ്രതീക്ഷകൾക്കു മേൽ കരിനിഴൽ വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടാണ് അത് സംഭവിച്ചത്. വെള്ളം പതുകെ താഴാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിനിടയ്ക്ക് ഒഴുക്കിൽ ഞങ്ങൾ കുറച്ചുപേർ ഒരു ഭിത്തിയുടെ വിള്ളലിൽ അകപ്പെട്ടു. അവരാണ് ആ ദുരന്തസത്യങ്ങൾ പറഞ്ഞുതന്നത്. മഴ വെള്ളം ഭൂമിയിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാത്തത് എവിടെയും മണ്ണില്ലാഞ്ഞിട്ടാണത്രേ, എല്ലായിടത്തും

സിമന്റ് കല്ലുകൾ പാകിയിരിക്കുന്നു. റോഡുകളും, പാതയോരങ്ങളും, എന്തിന് വീട്ടുമുറ്റത്ത് പോലും മണ്ണ് കാണാൻ പറ്റിയില്ലത്രേ. അങ്ങനെ ദുരന്തവിവരണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ഉറുമ്പ് വന്ന് ഒപ്പമുണ്ടായിരുന്നവരെ കൂടിച്ചു. അങ്ങനെ അവിടെയും ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കായി. എത്രകാലം അവിടെ കിടന്നു എന്നറിയില്ല. ഒരുപാട് ചോദ്യങ്ങൾ... എല്ലാ ചോദ്യങ്ങൾക്കവസാനവും എന്റെ ഉത്തരങ്ങൾ നിന്നിലേയ്ക്കുള്ളതായിരുന്നു. ഒടുവിൽ മോചനത്തിനായി ഞാൻ കൊടും തപസ്സാരം ഭിച്ചു. തപസ്സിൽ ആകാശദൈവം പ്രത്യക്ഷനായി എന്നോട് അരുളിച്ചെയ്തത് അടുത്തുതന്നെ സമാഗതമാകുന്ന വേനലിൽ നീ തിരിച്ച് ആകാശലോകത്തെത്തും. തുടർന്നു നീ മനുഷ്യജന്മം സ്വീകരിച്ച് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ പ്രണയസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനായി ജന്മം കൊള്ളും എന്ന്. തുടർന്നു വന്ന വേനലിലെ താപകിരണങ്ങൾ എന്നെ തിരിച്ച് ആകാശത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോയി.

പക്ഷേ ബാക്കി എന്തുണ്ടായി എന്നത് അറിയാവുന്നതുകൊണ്ടാണോ, അതോ ചൂടുകൊണ്ടാണോ എന്നറിയില്ല ഉണർന്നുപോയി.

“ഓഹോ അപ്പോൾ സ്വപ്നമായിരുന്നു അല്ലേ?”

“ഉം.. അതേ പക്ഷേ സ്വപ്നമാണെങ്കിലും വളരെ അസ്വസ്ഥമാക്കുന്ന ഒരു സ്വപ്നം

പ്രേമസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനായി വരുന്ന ഏതെങ്കിലും മഴത്തുള്ളികൾ ഇതുപോലെ മണ്ണോട് ചേരാൻ ആകാശത്തെ തിരിച്ചുപോകേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടാകുമോ? മണ്ണിന്റെ ഗന്ധം പോതെ പൂവുകളിൽ മുത്തം വയ്ക്കാനാകാതെ, ഇലകളിലും വേരുകളിലും കുളിരാകാൻ ആകാശത്തെ പിഴയ്ക്കപ്പെട്ട ജന്മങ്ങളായി ഓടകളിലും മാലിന്യങ്ങളിലും കലർന്ന് അഴുകുവെള്ളമായ് വെള്ളപ്പൊക്കമായ്.

അതെ നമ്മൾ രണ്ടു മഴത്തുള്ളികളായിരുന്നു. ഇനി വരുന്ന മഴത്തുള്ളികൾ ഇവിടെ സ്വർഗഭൂമി ഒരുക്കി കൊടുക്കേണ്ടതും നമ്മുടെ കർത്തവ്യമാണ്. നമുക്ക് അതിനു ഇന്ന് തുടക്കം കുറിക്കാം. ഈ ബാഗിൽ ഒരു മാവിൻതൈ ഉണ്ട്. നമുക്കത് ആ റോഡരികിൽ നടാം. നമ്മുടെ അനശ്വര പ്രണയത്തിന്റെ സാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനായി ഭൂമിയിലെ പ്രണയസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനായി ഒരായിരം വൃക്ഷങ്ങൾ വളരട്ടെ. ഇന്റർലോക്കുകളെ ഭേദിച്ച് പാദങ്ങൾ മണ്ണുമായി സല്ലപിക്കട്ടെ. സ്വച്ഛമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ആകാശവും ഭൂമിയും വായുവും ജലവും പരസ്പരം പ്രണയിക്കട്ടെ.”

അവർ പുറത്തേക്കിറങ്ങി. തങ്ങളുടെ പ്രണയത്തിന്റെ അടയാളമായി ആ മാവിൻതൈ അവിടെ നട്ടിട്ട് പ്രണയസുരഭിലമായ ഒരു ലോകം സ്വപ്നം കണ്ട് ആ സാധാഹനത്തിൽ നടന്നുനീങ്ങി..... ■